

Júlia Matulová

DENÍK

průměrné zamilované

BLBKY

COO
BOO

Deník průměrné zamilované blbky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Júlia Matulová

Deník průměrné zamilované blbky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Júlia Matulová

DENÍK

průměrné zamilované

BLBKY

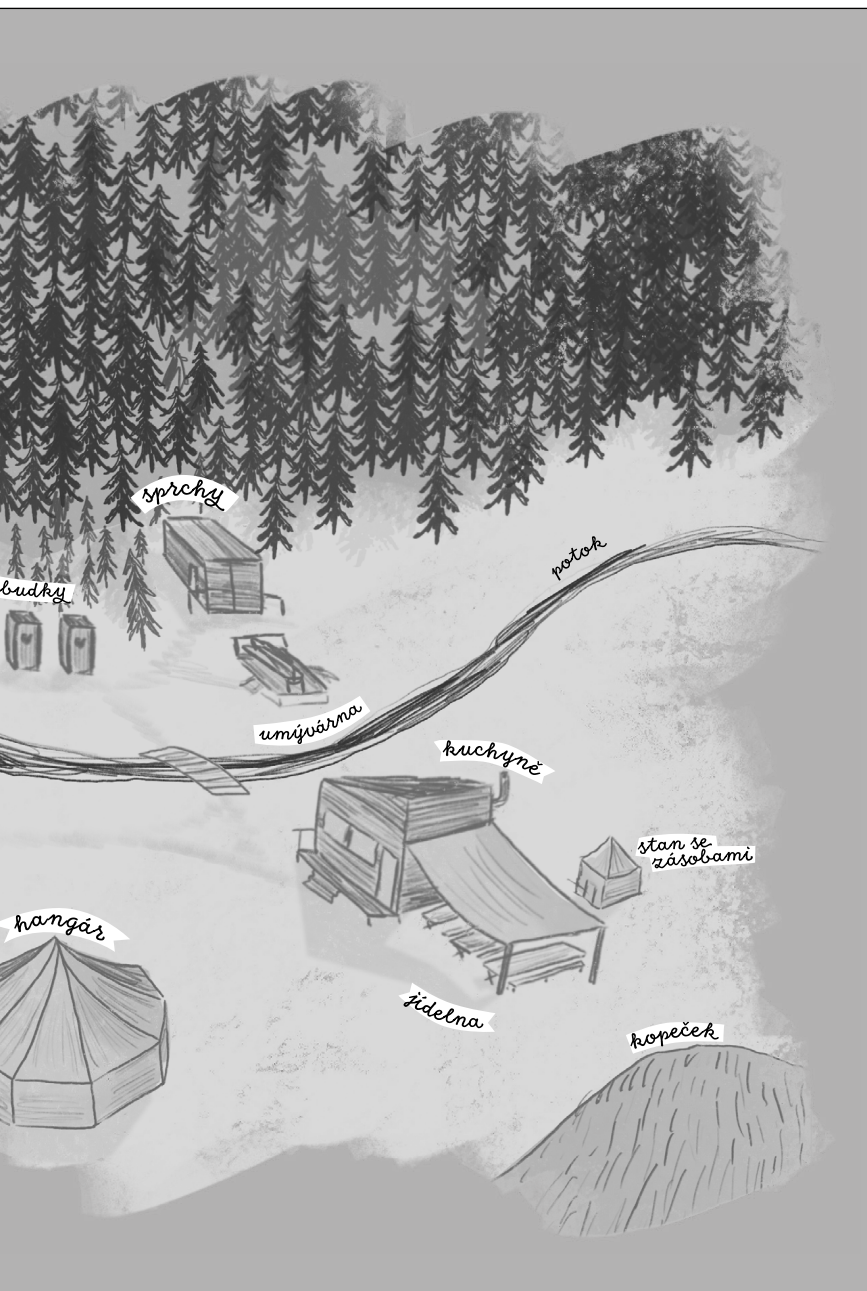
COO
BOO

© Júlia Matulová, 2022
Illustrations © Dory Cizko, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-503-8
ISBN e-knihy 978-80-7661-538-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-539-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-537-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Jirkovi
Díky, že jsi mi otevřel dveře.

15. 7. Sobota

20:08

Jsem v průšvihu. Mohl by mi PROSÍM někdo příště dát pohavek, až se budu chystat zase na všechno říct ano? A než se zeptáte, proboha, ne, s nikým jsem nic neměla. Čekají mě úplně jiné problémy, ne s jedním dítětem, ale s padesáti. Doufám, že nemusím dodávat, že nejsou moje. Jak to, že mi dřív nedošlo, jaký je to blbý nápad?

20:32

Nechci se balit. Nebudu se balit. Stihnu to zítra ráno. Protože prokrastinace je tu vždycky, připravená zachránit mě od děsivých povinností. Dočasně.

20:33

Vlak jede v šest. Hm... To se stihne.

20:35

Taky mi to mohli říct DŘÍV. Zasít semínko obav den před začátkem tábora je opravdu báječný nápad, mami a tati. Jak teď asi pořadatelům vysvětlím, že nikam nejedu?

20:36

Dobře, tak jedu, protože by to bylo ode mě hnusný.

20:40

Prošla jsem si to ještě jednou. Rodiče mají pravdu. Bude to děsný průšvih.

20:42

VŽDYŤ TAM VŠECHNY OTRÁVÍM.

20:45

To bude dobrý, Sam. Zhluboka dýchej. Špagety umím, ne? Umím. Tak to máme první den. Teď, jak se dělá boloňská omáčka?

20:46

Bíble o vaření, kterou mi sepsala na dvě A4 Šárka, říká něco o mletém masu. To je takové to, jak to v obchodech vypadá jak žížaly?

20:47

ALE JÁ JSEM VEGETARIÁNKA.

20:50

Oukej, teď už s tím nic neudělám. Co takhle malá návštěva YouTube?

22:41

Sakra.

22:44

Nenávidím svoji neschopnost říct ne. A taky ten debilní rytířský záchranářský... A teď mi vypadlo slovo. Skvělý.

23:00

Uaaaaaaaaaaaaa!

16. 7. Neděle

4:00

UAAAAAAAAAAAA!

4:05

Ještě pořád se divím, že se mi povedlo vykopat se z postele.

4:10

Nastoupil zvláštní klid. Teď se prostě sbalím, nasnídám a vypadnu. A pak se uvidí.

4:42

To se tam prostě NEVEJDE.

5:01

Oukej, vezmu si čokoládové vločky do pokoje a zvládnou se krmit a balit zároveň. Snad.

5:09

Nebo taky ne. Začínají se rozmáčet. Ugh, tolik jídla po ránu. Já chci zpátky do postele...

5:12

NEMÁM DOKLADY.

POTŘEBUJU SVŮJ POTRAVINÁŘSKÝ PRŮKAZ.

5:13

MAMI. Díky bohu, že jsi vzhůru.

5:21

Oukej, ještě jeden batoh. Nevadí. Hlavně když budu mít všechno.

5:25

PORÁD NEMÁM POTRAVINÁŘSKÝ PRŮKAZ.

5:27

Á, kašlat na všechno. Jo, díky za mýdlo na praní, mami. Málem bych zapomněla. Sice pochybuju, že ho použiju, ale je hezké, že se snaží pomoci.

5:35

Mám vlastně fakt milé rodiče... Táta mi vzal ten obrovský batoh a jede se mnou na nádraží. Nevím, co bych bez něj dělala, už takhle mám pocit, že to se mnou sekne.

5:52

Tak, jsem ve vlaku, mám místo a klid se opět vrátil. Prostě udělám, co budu moci.

5:53

Ehm? Co si to nalhávám?

7:52

Hele, El je konečně vzhůru! Ještě že tu mám wifi, i když moje baterka v mobilu nevydrží věčně. Musím si ale někomu postěžovat. Kdo to kdy viděl, vstávat o prázdninách ve čtyři ráno a jet nějakých PODĚLANÝCH tři sta kiláků do práce?

Já: *Dívky, jsem ve vlaku, za hodinu přestupuju a JÁ BYCH SPALA.*

El: *Co furt kruci děláš ve vlaku?*

Fakt dobrá otázka. Občas si taky říkám.

9:14

Naše lepší třetina se konečně objevila v chatu. Včera jsem za ní

jela. Tři sta kiláků, abychom se viděly asi tři hodiny. A pak zpátky. Už chápete, jak jsem se dostala do téhle situace?

Já: *Lin, že neuhodneš, kde jsem?*

Lina: *No?*

Já: *V tom samém vlaku jako včera touhle dobou.*

Lina: *Ty jsi blázen.*

Nemůžu souhlasit víc.

10:06

Příjezd na nádraží. Myslím, že budu zvracet.

10:14

Volám někomu, kdo mě má vyzvednout. Prý je to kluk starší jen o pár let, ale já si ho stejně představuju jako dospělého. Ehm. Ne, vůbec mi nebylo před půlrokem dvacet... A vůbec, když někdo řídí, je okamžitě dospělejší než já. Tak.

10:37

Vážně, je normální mít šok pokaždé, když mi zazvoní mobil?

10:42

To jsou oni. Jeden je Honza a druhý... taky Honza. Nejhorší je, že mně se lidi ze začátku vždycky příšerně pletou, takže mi těmi jmény moc nepomáhají. Pokouším se zapamatovat si je podle triček – a ignoruju fakt, že zítra už mi to bude k ničemu. Přikývnu, že doma vařím. Jo, zvládnou těstoviny.

11:05

Tak, to je tábor. Stany zvednuté dřevěnou podsadou vypadají celkem v pohodě a i jinak se mi tu na první pohled dost líbí.

No, a kde máme kuchyň?

11:07

Ne.

11:09

Dobře, uznávám, že v mailu psali, že sporák je na tuhá paliva, ale...

11:10

O můj ty božíčku. Nefalšovaná pec.

11:11

Tady se to trochu rozpadá. Trochu hodně.

11:12

Co tady DĚLÁM? Já chci zpátky do města.

12:24

No dobře. Dva lidi mi už stihli ukázat kuchyň (není nic lepšího než si poslechnout to samé ještě jednou, zvlášť když jste totálně ztracení) a začínám se v ní orientovat.

12:30

Počkat... vážně ta paní říkala, že mám v té peci topit?

TOPIT??? JÁ???

12:32

Proč jsem si to nezapamatovala pořádně? Vepředu hoří víc, nebo míň...? Nebo co s tím mám do prkýnka dělat?

12:37

Uf, Honza v zeleném tričku (ten, se kterým jsem mluvila po telefonu, takže ten důležitější) mě přišel zachránit. A odvézt domů. Doufám.

„Sam, tohle je Borec.“ Za ním se táhne... é, kluk? Chlap? Jak to mám krucinál poznat, když vypadá jako lesní skřet a je zarostlý jak... lesní skřet. Podáme si ruce (cítím se tak dospěle) a Honza mi oznámí, že Borec se bude starat o topení v peci.

12:40

DÍKYBOHU. Nejradši bych ho obejmula, i když je to lesní skřet, kterému je tak čtyřicet, no, to mu křivdím, maximálně třicet,

a má tu nejdebilnější přezdívku, jakou jsem kdy slyšela (a to můj seznam zahrnuje i Rybu).

12:41

Ovládla jsem se a zůstala u potřesení rukou. Jsem na sebe pyšná.

13:15

Už jsem si hodila věci do stanu – mám ho jen pro sebe, naštěstí – a přichází opravdová záchrana pro dnešní den, moje „pomocná síla” do kuchyně. Jmenuje se Klára, je o rok mladší, ale když jde o vaření, připadám si vedle ní jako čtyřleté děcko.

13:20

Přesně jako čtyřleté dítě se spokojeně, ba přímo s nadšením, nechávám zaúkolovat loupáním cibule a následně masa.

13:50

To jste věděli, že taková ta velká klobása s divným názvem se musí loupat?

14:04

Nebyla jsem si jistá, ale teď už to mám potvrzené, žížaly se konat nebudou. Chci říct mleté maso. Mleté maso. Tak.

14:09

Honza v zeleném tričku dorazil z obchodu s mojí litrovou odměrkou, kterou jsem si přála. Dovezla mi ji Rebeka a ještě někdo, ale začínám se v těch lidech ztrácet. Ach jo.

14:23

O nějakých deset minut později už vím, že modrý hrnec bude mít tak 25 litrů. Ano, nalila jsem tam pětadvacetkrát litrovou odměrku vody. Doufám, že mě nikdo neviděl.

14:30

Dvacet tři, dvacet čtyři, dvacet pět lžiček soli. Doufám, že mě nikdo neviděl.

14:52

Na plotně jsou dva hrnce s vodou a přesnou dávkou soli, v peci hoří, cibule a maso jsou připravené a já jsem na sebe celkem pyšná, dokud nedojde Zbyněk. Jeho si pamatuju jako jediného dospělého v táboře, i když technicky vzato, všichni vedoucí jsou dospělí. Ale v mém věku, chápeme? Jedna z vedoucích je Zbyňkova dcera, takže Zbyněk je dospělý. Já ne. Já neřídím. A nemám děti. Uf. Ještě že jsem si to vyjasnila.

15:03

Takže, abych neodbíhala, Zbyněk přišel, ochutnal vodu, zeptal se, jestli je tam sůl a kolik. Připočítávám mu body k dobru za to, že se snažil nesmát. Málem se mu to fakt povedlo skrýt. Popadl pikslu se solí a překlopil ji tam. No dobře, přeháním, ale mně to po mých přesně vyměřených pětadvaceti lžičkách tak připadalo.

15:05

Když odešel, taky jsem ochutnala vodu. Hm, slaná. Zapamatovat.

15:34

Kečup... Tolik kečupu. Začínám se obávat, že to bude hnusný. Ale třeba ne. No, to je stejně fuk. Víc rajčatového protlaku nemáme, tak mi vrazili do náruče několik lahví kečupu, které jsem trochu nedůvěřivě nakydala na horu masa s dvěma sklenicemi protlaku.

Klára měla pocit, že se na pec s třemi hrnci nevejdeme, tak tu omáčku dělám na klasickém plynovém sporáku, kde jsme rozjeli všechny čtyři plotýnky. No... Haha, klasickém. Vedle něj stojí bomba, ve které ten plyn je. Musí se důsledně utahovat. Ty bláho, do jakého alternativního vesmíru jsem se to dostala?

15:47

Stojím u sporáku, míchám a přemýšlím, jak asi poznám, že je to hotové. Na buřty a kabanos – tak se říká té divné klobáse! –,

co v tom jsou, nemám moc chuť, lépe řečeno vůbec. Ani nevím, jak už je to dlouho, co jsem naposledy vzala maso do pusy.

15:50

Nervózně se rozhlížím, kam zmizela Klára. Myslím, že se všichni vedoucí snaží seznámit se svými dětmi.

15:52

To je mi fuk! Já tady potřebuju pomoc!

15:55

Už se kolem mě motá pár vedoucích, ale Klára pořád nikde. Myslím, že už si někdo musel všimnout mého vyděšeného pohledu, ale co. Stejně všichni vědí, že jsem se sem dostala omylem.

15:56

Najednou za mnou stojí Borec a ptá se, jak to jde. Zoufale si povzdechnu, trochu přeháním a on se směje. Pak mě začne hladit po zádech. Ne, škrábat.

15:57

Cože? Proč?

15:57

No, možná je to celkem příjemné...

15:57

Neznám ho! Proč na mě šahá?

15:57

„Nevadí ti to?“ ptá se po pár vteřinách, i když já bych přísahala, že to bylo aspoň půl hodiny. Nenápadně se na něj ohlédnou a usoudím, že jsem to s tím odhadem věku na třicet přehnala. „V pohodě,“ rozhodnu se nakonec odpovědět. Když nemyslím na to, že jsem se takhle blízko ke klukovi nikdy nedostala, nebo aspoň ne pár hodin po tom, co jsem zjistila, že existuje... Je to fakt příjemné.

Borec mi přejíždí prsty po zádech a já se pod jeho dotekem pomalu rozpouštím. Ty jo, jako by se rozpouštěly i všechny moje starosti... No, ne doslova, protože kečup, pardon, boloňská

omáčka, stále vyžaduje moji pozornost a míchání, ale přesto je mi najednou mnohem líp.

16:00

Borec už mě opustil, ale stále je mi fajn. Míchám kečup – omáčku, sakra! Když nebudu vlastnímu jídlu věřit já, jak to mají jíst oni? Naštěstí se pak objeví Klára a schválí mi návrh na sundání omáčky – ha! – z ohně.

16:02

Jelikož je omáčka hotová a do večere zbývá neskutečně moc času, mám volno. Jen zkontroluju vodu na těstoviny, jestli se pořád ohřívá (a pořád ještě nevře), a letím do stanu. Musím si převléct džíny, ve kterých se pařím celý den a které jsem si vzala ráno doma, když byla zima.

16:06

Proč jsem si neoholila nohy? (Protože se mi sem nechtělo.) Teď se ve stanu snažím donutit holicí strojek na baterky prosekat se tou houštinou, co mám na nohou. A taky to tak zní. Jen čekám, kdy se někdo přijde zeptat, proč tu sekám trávu a kde jsem vůbec vzala sekačku.

16:11

Ty blbko, nemohlas tohle udělat včera? No jo, jenže já netušila, že tu bude tolik hezkých a milých kluků...

16:12

Počkat. Nazvala jsem právě Borce hezkým klukem? No sakra. To jsme se od toho lesního skřeta posunuli rychle. Do prkýnka.

16:36

Vybalila jsem si, opět skočila do kuchyně, kde jsem konečně mohla hodit špagety do vody, a teď se plížím do lesa. Chci si zavolat, ale všude jsou lidi a fakt se mi nelíbí představa, že by slyšeli, co o nich vykládám. Ehm, vůbec nemám v plánu je pomlouvat, fakt né...

16:45

„Právě že kluci tu jsou docela pěkní,“ připouštím, zatímco El na druhé straně zalapá po dechu.

„Sam! Kde se to v tobě bere?“

16:46

Popravdě, taky nevím. Ještě jednou se pro jistotu rozhlédnu, abych se ujistila, že v lesíku kolem mě není ani noha. Aby bylo jasno, ještě tak před měsícem jsem se dost urputně snažila sbalit jednu spolužačku; ale zaláskování mě nějak přešlo, když mi konečně docvaklo, že je to mrcha.

„Hladil mě po zádech a já najednou...“ zamumlám do telefonu.

„Bože, Sam.“

Ani ji nemusím vidět, abych věděla, že protáčí oči.

16:47

El to má se mnou těžké, já vím. Poslouchat půl roku, jak jsem mimo z Gábiny a z toho, že se mi líbí holky, muselo být hodně otravné.

16:48

Obzvlášť když si teď přijde nějaký borec z tábora a já se hned začnu rozpouštět. Vzpamatuj se, sakra!

16:55

Nakonec ta moje schovka nebyla až tak úžasná, jak jsem doufala. Kolem prošel Honza v zeleném tričku a usmíval se na mě. Co krucinál dělá v lese? Ucpala se mu kadibudka?

16:56

Což mi připomíná, že jsem se ještě nebyla podívat na záchody. Ou. Neměla bych si z nich utahovat, dokud je neuvidím...

18:07

Já... Pořád tomu nemůžu uvěřit. Opravdu jsem (se značnou pomocí) zvládla nakrmit asi padesát lidí? Já?

18:08

No ty bláho.

Sedím tu nad svým prázdným talířem, přemýšlím, kde se ve mně vzala síla sníst kečup – omáčku, ksakru – s obrovským procentuálním podílem masa, a sleduju, co se kolem děje. Konečně poznávám děti. No, poznávám, spíš je vidím. Vypadají docela spokojeně a vůbec se nezdá, že by měly chuť místo mého pokusu o vaření radši za trest sníst mě. To je dobrá zpráva.

18:10

Jsem úplně psychicky vyčerpaná. Ani se mi nechce po sobě opláchnout ten talíř.

18:15

Aha, tak tohle je moje kadibudka. Vidím, že vtípky nebyly na místě. No dopr... doprčič. Je to první budka z asi osmi a na papíře na dveřích je nápis „kuchyně“. Štve mě, že je první. Sice můžu dobíhat na poslední chvíli (jako teď, vůbec nechápu, jak jsem to mohla tak dlouho vydržet), ale když budu na záchodě, ehm, potřebovat pobýt delší chvíli, řekněme, tak budou kolem chodit lidi a... tady je VŠECHNO SLYŠET.

18:19

Sedím na míse (dá-li se tak prkénku podivného chemického záchodu říkat) a koukám skrz díru ve dveřích na lidi, co jdou taky na záchod. Ach jo. Chápete můj problém?

18:22

Aspoň že mám kadibudku sama pro sebe. Heč. Můžu se tu zašívát a nikdo mě nebude rušit.

18:50

Honza v zeleném tričku byl neskonalé zlatíčko a prozradil mi heslo na wifi. No, wifi, jsou to táborová data, ale na zprávy to prý bude stačit. Pouze pro pečlivě vybranou skupinu, samozřejmě.

A já do ní patřím! Teď můžu ukojit svoji potřebu po sociálním kontaktu s kamarády, uf...

18:52

Já: Blbky, kde jste?

Já: Musím vám vyprávět o tom klukovi.

Já: A jo, Lin je vlastně u telky, že?

18:53

Pokud jste si nevšimli, mám trochu problém s tím, že svá sdělení většinou nejsem schopná nacpat do jedné zprávy. A Lina má zase problém s lehkou závislostí na televizi. Každý večer od osmi do devíti až desíti není k zastižení, a i když je to tak už pěkně dlouho, pořád nejsem schopná si zapamatovat, co to tam vlastně sjíždí.

18:54

Zasloužila bych si cenu za kamarádku roku, že? Ups...

18:55

Já: EIIIIIIIIII

20:04

To čekání je fakt nuda. A za chvíli budu muset začít chystat rohlíky a jogurty, aby nám tady děcka nepochcípala hlady.

20:56

Já: Já se vrátím, až naservíruju druhou večeři, a chci vás tady.

Já: Před půl desátou cca.

Samozřejmě, že než vypnu wifi, nikdo se v chatu neukáže.

20:59

Tak jo. Pojďme nakrmit tu padesátihlavou saň.

21:16

Všichni kolem se cpou, zatímco já pomalu nabírám rohlíkem jogurt. Za a, nemám moc hlad. To asi ten stres. Za b, vždyť je to nechutný! Koho to sakra napadlo, jíst jogurt s rohlíkem, och ne, pardon, JÍST HO ROHLÍKEM? Fuj.

21:18

Vždyť ho to tak divně rozmáčí...

21:22

A v tom jogurtu jsou teď drobky. Skvělý.

21:28

Popadnu radši mobil a jdu se mrknout, jestli se El s Linou už ráčily objevit. No jistě, hned pár minut po tom, co jsem se vydala do lednice pro padesát jogurtů, El napsala.

El: *Linina TV hour.*

El: *Ten kluk, no jo! Chci foto!*

El: *Bylo něco?*

El: *Asi ještě ne.*

El: *Na to dojde.*

Ach, ty moje kamarádky. Člověk se zmíní, že se mu do hlavy lehce přimíchal nějaký kluk, a hned je z toho pozdvižení. A to jsem přitom El řekla, že je jich tu víc. Honza v zeleném tričku taky není k zahození. (To ani Honza v oranžovém tričku, ale ten je zadáný, takže nezájem, díky.)

22:04

A jo, já jsem vlastně asi na holky. Eeeeeee... Nevadí.

Dvacet minut po ukončení naší konverzace s El se v chatu objevila i naše televizí pohlcená kamarádka.

Lina: *Omg jaký kluk?!*

Jó, měla bys mi brát telefon, kámoško. Pak nevíš, co se děje v realitě.

22:05

Mám štěstí, že když nejsem zrovna ve skupině, jedna z mých drahých poloviček mě vždy zastoupí.

El: *Aleee, jeden kluk je tam u pece a stará se o oheň, jestli jsem to dobře pochopila, a prý Sam škrábal na zádech.*

El: *Prý jsou tam pěkní kluci v jejím věku, takže se ukazuje její 10% stránka, co je pořád na kluky.*

El: *Jak ji znám, buď jsou boží, průměr, nebo absolutně mimo můj vkus.*

Nechci být hnidopich... Ale je ještě nějaká jiná možnost než tyhle tři? Zrovna se to chystám vyfukat (protože mezi nejbližšími můžete vždy ukázat svou pravou hnidopišskou tvář), když si za mě na lavici v jídelně sedne Borec.

22:06

Ou. Sedí docela... blízko.

22:07

O. O. On. On mě objímá. Prostě se opřel o moje záda a něco mi povídá, zatímco mě v podstatě drží v náruči.

22:08

Netuším, co vykládá. Jsem ráda, že jsem zvládla včas odstranit z jeho dosahu svůj mobil s otevřeným chatem. Někdo na Borce zavolał, tak se zvedá. Jakmile přesune svoji pozornost jinam, začíná mi mozek pomalu zase fungovat.

22:09

Hmmm, ten hezky voněl.

22:10

Nemohl by se vrátit?

22:11

Já: Ten kluk mě právě vyrušil od úmyslu vám napsat a škrábal mi záda a ležel mi na rameni.

Lina: Ty jo, ty se s ním snad do konce týdne vyspíš.

Já: Blbko!

Já: Ne.

El: No, co jsem asi psala.

Fakt si říkám, co se jim stalo. Asi je už přestalo bavit poslouchat kecy o Gábině a radši by si ze mě udělaly sexuální poradnu, jakmile nasbírám zkušenosti i za ně.

22:15

Vážně, holky, nemám v plánu vlézt do stanu prvnímu klukovi, který projeví zájem.

22:16

Můžete mít vulgárních narážek, kolik jen chcete, nic to na situaci nemění.

22:17

Proboha, až tak?

22:32

Oukej, stačilo.

Já: Kámo, znám ho tak deset hodin.

El: No aaaaa?

Já: A už se drbem, to je na mě všechno hrozně rychle.

El: Chápu.

El: Ale ty seš prostě ztracenej případ.

